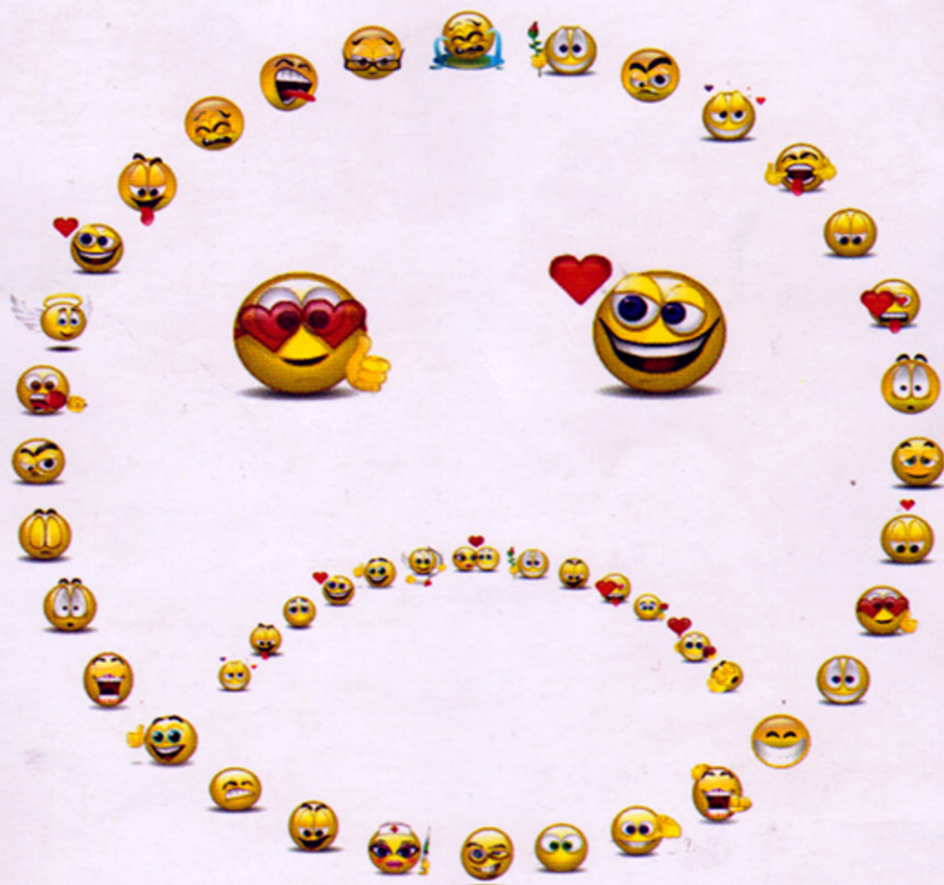

ကြယ်ပွင့်စာပေ

စေ့မှူးသွင်

မဲ့ပြုံးလေးနဲ့အချစ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

(၁)

သူမ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေက လပြည့်၏ တမေ့တမောအကြည့်များ နှင့် လာဆုံသည်။ သို့သော် ဘာမှ မဖြစ်သလို အမူအရာဖြင့် သူမက သူ့ကိုအပြုံးမပျက်ဘဲ မသိမသာလေး မေးဆတ်ပြ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ သူမ၏ အသံချိုချိုလေးက လပြည့်မက်နေသော နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက်တွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပါသည်။ ။

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်၊ ကျွန်မဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ဒီတော့မှ လပြည့်လည်း ရှက်ရကောင်းမှန်းသိကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း လူန္ဒြေဆည်ရတော့သည်။ ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ စူပါမားကတ်ကြီးထဲတွင် ဈေးလာဝယ်သူတွေက ကောင်တာတိုင်းမှာ ပြည့်နေတာမို့ သူ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပေ။

လပြည့်သည် သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်ရင်း ပြုံးတူးပြတ်ဖြင့် သူ့ရှေ့က မှန်ရှိုးကွေ့ထဲကို ငုံ့ကြည့်နေလိုက်၏။ နောက်သူမကို တစ်ခါထပ်မောကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဘာမှန်းမသိ“အဟဲ”ဟု တစ်ချက်ရယ်သည်။ ။ ခေါင်းကို နောက်တစ်ခါထပ်ကုတ်ပြန်သည်။ ။ သူမကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် အပြုံးယဉ်ယဉ်လေးနှင့် သူ့ဖြစ်အင်ကို သည်းခံကြည့်ရှုစောင့်စားနေလေသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟို . . . ရေမွှေး၊ အဲ . . . ဟုတ်တယ် . . . ရေမွှေးတစ်ပုလင်း လောက် ဝယ်ရင်ကောင်းမလားလို့၊ အဲဒါ . . . ဟဲ ဟဲ”

လပြည့်က ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်သူ ရွံ့မုန်းမိသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့လေသံကိုက လုံးဝဣန္ဒြေမရဘဲ ဖရိုဖရဲနိုင်လွန်း၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကြည့်ပါ။ အစ်ကို ဘယ်တံဆိပ်ကို နှစ်သက်ပါသလဲရှင်၊ ကျွန်မရှာပေးမယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးရေမွှေးတွေ တော်တော်များများ ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ ဒါက နောက်ဆုံးဝင်တဲ့ Tommy ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ... အဲဒါပဲ...”

သူ့မှာ ပြောသာပြောရသည်။ လပြည့်စိတ်ထဲ ရယ်ချင်နေမိသည်။ သူက ရေမွှေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာဆိုဘာမှ မသိချေ။ ဒါပေမဲ့ မထူးတော့ပြီမို့ သူ့ဇာတ်သူနိုင်အောင် ဆက်ကရပေတော့မည်။ လပြည့်က သူမပြသော Tommy ပုလင်းကလေးကိုပဲ ရွေးလိုက်ပါ၏။

“အဲ...ဒီပုလင်းလေးပဲ ယူလိုက်မယ်။ ဟို...ပါဆယ်ထုပ်ပေးလို့ ရမလားခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က လက်ဆောင်ပေးမှာ မို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ရပါတယ် ၊ ကျွန်မ အကုန်လုံး အပြီးအစီးလုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခဏလောက်တော့ စောင့်ရမယ်...နော်”

“ဟာ...ရတယ်... စောင့်ရမှာ ပေါ့၊ ကျေးဇူးပဲ... ဟဲဟဲ”

သူမကို မသိမသာလေး လှမ်းကြည့်ရင်း လပြည့်ခမျာ သက်ပြင်းခိုးရှိက်ရ၏။ သူမကတော့ လုပ်စရာရှိသည် များကို ထုံးစံအတိုင်း ကြည်ကြည်လင်လင် မျက်နှာပေးလေးဖြင့် သွက်လက်စွာ လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ခဏမျှသာ ကြာလိုက်၏။

“ရပါပြီရှင်... ဒီမှာ ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ဘယ်လောက်ကျသလဲ မသိဘူး”

ဈေးမေးရင်းနှင့် လပြည့်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ ။
ကျသင့်ငွေကို ပြောနေသော သူမအသံက သူ့နားထဲကို တန်းဝင်မလာပေ
။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရီတီတီဖြစ်နေသည်။ ။ ကြိုတင်ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း
လုပ်ဖို့ အတွက် သူ့အနည်းငယ် ရင်တုန်နေမိ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ
ကာမူ သူ့ဒီကိစ္စကို ပြီးဆုံးသည် အထိ လုပ်ဆောင်ရန် အားတင်းရင်း ကျ
သင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ဟာ... သေပြီ၊ ကျွတ် ဒုက္ခပဲကွာ”

“ရှင်...”

သူမက နားမလည်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ။

လပြည့်လည်း တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း သူမကိုပြန်ကြည့်နေလိုက်
၏။ လိမ်ညာရသည့် ကိစ္စဆိုသည် မှာ ထင်သလောက်မလွယ်ကူမှန်း သူ
အခုမှ သဘောပေါက်လာပါသည်။ ။

“ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဝင်ရဦးမှာ မို့လို့ ၊
အဲဒါ... အဲဒီပါဆယ်ထုပ်ကို ပြီးမှ လာယူမယ်၊ ဒီမှာ ပဲ ခဏလောက်သိမ်း
ထားပေးပါလား၊ ခဏလေးပါ၊ ကျွန်တော်နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာ
ရင် ပြန်လာမယ်လေ၊ ကူညီပါနော်...”

လ ပြည့် စ က ဘေးအ ဆ ြ်းမ ှာ သူမမျက်နှာလေးက
အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားပါသည်။ ။ သူမမျက်လုံးအစုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်
တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပြီးမှ သူမအပြုံးလေးက ပြန်လည်ဝင်းဖန့်လာ
၏။

“ဪ... ရပါတယ်ရှင် ရပါတယ်၊ ကျွန်မသိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်၊

ဒါက အစ်ကိုဘောင်ချာစာရွက်လေးပါ။ ရေမွှေးကို ဒီဘောက်ချာနဲ့ လာ ယူလိုက်ပေါ့။ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့ နော်၊ လူများ တော့ ကျွန်မတို့ ကလည်း အကုန်မှတ်မိဖို့ က မလွယ်ဘူးလေ”

“ဟာ သဘောပေါက်တယ်၊ ရတယ်. . ရတယ်၊ ကျွန်တော်ဘောက်ချာ ပြပြီး လာယူပါမယ်၊ OK OK . . .အဲဒါဆို သွားပြီသိလား ၊ ကျေးဇူးပဲ”

လပြည့်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ဆိုသလို ပြောလည်း ပြော ပြေးလည်း ပြေး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ခုန်နေသည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အပျော်တွေ သိပ်သည်းလွန်းနေလေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စစ်ဆင်ရေးက တစ်ဝက်တော့ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည် ။

ထို့နောက် သူစုံစမ်းထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကွက်တိပင် တန်းဝင်သွား၏။

“ဟဲဟို အမိန့်ရှိပါ. .ရွှေပင်လယ် စူပါမားကတ်ကပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .ကျွန်တော် “မခေတ်လင်္ကာ” နဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲပါ”

“ဪ. . .ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏကိုင်ထားပါနော်”

လပြည့်က ဝါးလက်စ ချွမ်းဂမ်းကို ထွေးထုတ်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခု ကို ထပ်ဝါးဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာ . .

“ဟဲလို . . .လင်္ကာပါ၊ ဘယ်သူလဲ ၊ ကိုကြီးသီဟလား”

“ဟဲလို . . .လင်္ကာလား”

သူ့အသံက အနည်းငယ် အက်ကွဲကွဲနှင့်မို့ သူမလည်း

မသင်္ကာဖြစ်သွားပါသည်။ ။

“လင်္ကာ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်သူလဲ ၊ ကိုကြီးသီလလည်း မဟုတ်ပါလား။”

“ကျွန်တော်ပါ လင်္ကာ၊ ရေမွှေးပါ. . .အဲ. . .မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေမွှေးဝယ်တဲ့ လူပါ”

“ဘာရယ်. . .ဟိုလေ ကျွန်မသဘောမပေါက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မရှင်ကို မသိဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လေ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောပါလားရှင်၊ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ ပါ”

“အာ. . .ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ လင်္ကာ. . .ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော် စကားပြောလောသွားလို့ ပါ၊ ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်က ရေမွှေးဝယ်ပြီး ပါဆယ်ထုပ်လေး ထုတ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ လူပါ၊ ပြီးမှ လာယူမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် “ မခေတ်လင်္ကာ” ဆီမှာ ထားခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ . . .”

“ဪ. . .ဟုတ်ကဲ့ရှင် မှတ်မိပါပြီ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လာမယူဖြစ်သေးလို့ လားဟင်၊ နောက်ပြီး . . .ရှင်က ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးသိ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .ခေတ်လင်္ကာ၊ ကျွန်တော် လာမယူဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လာမယူဖြစ်တော့ဘူး။”

လပြည့်က သူမစကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်နေမိသည် ။ သူမဘက်က ဘာအသံမှ ဆက်မကြားရဘဲ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွား၏။ လပြည့်၏ ဘက်ဘက်ရင်အုံထဲမှာ တော့ သူရူးတစ်ယောက် အော်ဟစ်နေသည် ။

“ရှင်. . .ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း သိနေတယ်၊ နောက်ပြီး ပါဆယ်ထုပ်က ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို သက်သက်မယ့် အလုပ်ရှုပ်အောင် အချိန်ကုန်အောင် လာလုပ်တယ်ပြောဖို့ ကလည်း ရှင်သွားဝယ်သွားတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းတန်ဖိုးက မနည်းလှဘူး”

ခေတ်လင်္ကာ၏ အသံလေးတွင် သတ္တုသံရောစွက်သော်လည်း လပြည့်နားထဲမှာ တော့ နွေဦးဂီတတစ်ပုဒ်ပမာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ဒီလိုလေ. . . ခေတ်လင်္ကာရဲ့ ၊ ကျွန်တော် လာဝယ်ကတည်းက လက်ဆောင်ပေးဖို့ လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ မှတ်မိတယ်. . .ဟုတ်”

“အင်းလေ”

သူမကလည်း ယောင်ယမ်းပြီး သူ့စကားကို ထောက်ခံပေးလိုက်၏။

“အဲဒီ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးမယ့်သူက ခေတ်လင်္ကာပဲ”

“ရှင်”

ခေတ်လင်္ကာ၏ အာမေဍိတ်သံလေးကြောင့် သူက နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ရေမွှေးပုလင်းလေးကို နှစ်သက်ပါစေလို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ် ခေတ်လင်္ကာ၊ ကျေးဇူးပဲနော် Bye”

သူဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဘက်တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမှာ သေချာသည့် “ခေတ်” ၏ ပုံစံလေးကို မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ သူမ အကြောင်းတွေးမိတိုင်း လပြည့်၏ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးစလုံး နွေးထွေးပေါ့ပါးလာသလို ခံစားရသည်။ ။ အချစ်က သူ့ကို လှပစွာပျံ့လွင့်နေစေလေသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အခြေအနေကိုသိရဖို့ စောင့်နေကြသည့် သင်္ကေတသားများ ဆီ ပြေးရပေဦးမည်။ ဒီအော်ပရေးရှင်း (operation) မှာ ဒင်းတို့ အကူအညီ

တွေ အများကြီး ပါဝင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

*

(၂)

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းများ ၊ ဝေဖန်မှုများ ၊ မှတ်ချက်များ က ဗျောက်အိုးအတွဲလိုက် ပစ်ဖောက်နေသလို တခိုင်းခိုင်း ပေါက်ကွဲလွင့်စင်နေသည် ။ လပြည့်နားထဲမှာ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မရှိဘဲ အသံတွေ ဆူညံရှုပ်ထွေးနေတော့၏။ သူရကျော်နှင့် ဂျာနယ်လစ်တို့ က တစ်တွဲ၊ မွေးနီနှင့် အမေဂျမ်းက တစ်တွဲ ဆက်လက်ငြင်းခုန်နေကြပြန်သည် ။

“နင် သိတာ လက်တောက်လောက်လေးပါ အမေဂျမ်းရာ ဟားဟား၊ ဒီကောင်မွေးနီက သူ့နာမည်လေးမှ အစ သိအောင်စုံစမ်းပေးခဲ့တဲ့ ကောင်ပါဟ၊ နော်.. ဟေ့ကောင် ဘိုလ”

“မွေးနီ.. ကောင်စုတ် .. နင် ငါ့ကို အဲဒီအမေဂျမ်းဆိုတဲ့ နာမည် ထပ်ခေါ်ရဲခေါ်ကြည့်၊ နင့်နီနေတဲ့ အမွေးအဲ. . ဆံပင်မွေးကို ငါအပြုလိုက် ဆောင့်ဆွဲပစ်မယ်”

သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲတွင် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည့် အမေဂျမ်း (ခ) ထိပ်ထားဦး၏ ကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် သူရကျော်နှင့် ဂျာနယ်လစ်တို့ လည်း ငြင်းခုန်မှုကို ယာယီရပ်စဲကာ မွေးနီကို လှမ်းကြည့်ပြီး စပ်ဖြဖြရယ်လိုက်ကြသည် ။ မွေးနီက လျှာတစ်လစ်ထုတ်၍ အမေဂျမ်းကို ပြောင်ပြနေပြန်သည် ။ အမေဂျမ်းနှုတ်ခမ်းက တစ်တောင်ခန့်ထော်လာသည် မို့ လပြည့်အနည်းငယ် လန့်သွားမိ၏။ သူမစိတ်တိုလာလျှင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အဆဲတွေ စိတ်မသက်သာဖွယ်ရာ

ကြားရတတ်သည် မို့

“ကဲပါကွာ၊ မွေးနီကလည်း တော်တော့၊ ဟုတ်သားပဲ သူမကြိုက်တာ ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ သွားစတာလဲ၊ ထိပ်ထားလည်း တော်တော့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟာ၊ ငါပဲ ကြားထဲကနေ မုန့်ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်၊ နင်ဘာစား မလဲ၊ အကင်တစ်ခုခု စားမလား”

“မစားဘူး၊ ငါ့ကိုများ ကလေးလို လာချော့မနေနဲ့ နော် ဘိုလ၊ အဲဒီ ပု တ်သင်ညှိခေါင်းနဲ့ သမန်းခွေးအကိုသာ နင်လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်၊ ငါစိတ်တို လာပြီနော်”

ပုတ်သင်ညှိခေါင်းနဲ့ သမန်းခွေးအ. .တဲ့ ။ အမေဂျမ်းတို့ က လုပ် လာပြီ။ လပြည့်နှင့်အတူ သူရကျော်နှင့် ဂျာနယ်လစ်ပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထရယ်မိကုန်ကြ၏။ ထိပ်ထားစိတ်ဆိုးလျှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမ သိ။ သူမဘာသာ ကိုယ်ပိုင်တီထွင်ထားသည့် ဝေါဟာရများက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ထွက်ကျလာတတ်လေသည် ။

မွေးနီကတော့ မဖြူသေးဘူးဆိုသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် တဟဲ ဟဲ ရယ် နေရင်း. . .

“အေးပါဟာ. . .ငါယောင်ပြီးခေါ်မိတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ထိပ် ထား ဟဲဟဲ၊ တောင်းပန်တယ် သိလား၊ ကျေတော့ကွာ၊ သူငယ်ချင်း အချ င်းချင်း စိတ်မဆိုးကောင်းဘူး၊ လင်ဆိုးဆိုးနဲ့ ရတတ်တယ် ဟဲဟဲ ဟဲ”

“လဲသေလိုက်. . .ခွေးပိုးတုံးလုံးကောင်ရဲ့ ၊ နင်ကလေး ခွေးအဆင့် တောင်မှ မဖြစ်သေးတဲ့ ခွေးပိုးတုံးလုံးကောင် သိလား”

ထိပ်ထားစကားကြောင့် သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ရယ် မိကြတော့သည် ။ မွေးနီလည်း သူ့နာမည်သစ်ကို သဘောကျသွားပုံပေါ်

၏။ တစ်ဟားဟားဖြင့် ပွဲကျလို့ မဆုံးနိုင်ပေ။ ထိပ်ထားကတော့ မွေးနီကို ပြောချင်တာပြောလိုက်ရ၍ စိတ်ပြေသွားပုံရသည် ။ သူမက လပြည့်ဘက်သို့လှည့်ကာ...။

“ဘိုလ. . .နင့်ကိစ္စကို ဆက်ပြောလေ။ ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ၊ နင့်ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ ရော ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

လပြည့်ကို သူ့အိမ်သားတွေအပါအဝင် ရင်းနှီးသူတိုင်းက “လ” လေးကို အဖျားဆွတ်၍ ဘိုလဟု ခေါ်ကြ၏။ သိပ်မကြိုက်သော်လည်း လပြည့်ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။ ပြောင်းပြန်ခေါ်ကြည့်လျှင် “လိုဘ”ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ သူ့မှာ လည်း လောလောဆယ် မပြည့်နိုင်သေးသည့် “လိုဘ ”တစ်ခု ရှိနေသည် ပဲ။ ဪ...ငါ့ခေတ်ရဲ့ အလှဆုံးသော လင်လေး။ ခေတ်လင်... ။

“အေးဟာ၊ ငါ့မှာ လောလောဆယ်တော့ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိသေးဘူး။ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ မှာ ရော၊ ကျွတ်. . မေးသာမေးရတာပါ။ မင်းတို့ ရုပ်တွေကြည့်ရုံနဲ့ အတွေးအခေါ်က မလောက်လေး မလောက်စားလေးတွေမှန်း သိသာလွန်းနေတာပဲ”

“သူတောင်းစား ”

“လူပါးဝတဲ့ လငပုပ်ကောင်”

“တော်တော်စော်ကားတဲ့ ငမိုက်သားပါလားကွ”

အစီအရီ ထွက်ပေါ်လာသော ထောပနာသံများကြားမှာ ထိပ်ထားကတော့ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေသည် ။ ဂျာနယ်လစ်က သူမကို မျက်စောင်းကြီးထိုး၍ လပြည့်ကို လှမ်းစကားနာထိုးပြန်လေသည် ။

“အေးပေါ့ကွာ။ ပွဲတောင်မပြီးသေးဘူး မင်းက ကျေးဇူးကန်းချင်

လာပြီပေါ့၊ တော်တော် ကျက်သရေရှိပါတယ်။ ပြောပုံလေးက...”

“ဟုတ်ပ... နောက်တစ်ခါကတော့ ဆောရီးပဲ ဆရာရေ”

သူရကျော်က ထောက်ခံရင်း တစ်လက်စတည်း ဂျာနယ်လစ်လက်ထဲမှ ဘောလုံးဂျာနယ်ကို အလွန်သတိကြီးစွာဖြင့် ဆတ်ခနဲ မိမိရရပြန်ဆွဲယူလိုက်၏။ မယူလို့ လည်း မဖြစ်။ ဒီငတိက ဘယ်တော့မှ ဂျာနယ်ကို ဝယ်မဖတ်ပေ။ သူများ ဝယ်တော့မှ ယူဖတ်သည် ။ ပြီးလျှင် ခပ်တည်တည်နဲ့ (တစ်ခါတစ်ရံ စပ်ဖြဖြပေါ့လေ) ငှားသလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ကာ အပြီးမြှောင်တတ်သည့် အကျင့်ရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နာမည်ရင်း “နိုင်မင်းကို”မှာ ပျောက်နေပြီး ဂျာနယ်လစ်ဟု သာ တွင်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

ဂျာနယ်လစ်က သူ့အကြံလူမိသွားသဖြင့် အနည်းငယ်အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်သွားသည် ။ လည်ပင်းအစပ်ကိုကုတ်ရင်း သူရကျော်ကို မသိမသာ ဘုရိုးရှိုးလိုက်၏။ ထို့နောက်...

“အဲ...အဲ...ဟေ့ကောင်ဘိုလ၊ ငါ.....ငါတို့ ဘာစားကြရင် ကောင်းမလဲကွ...ဟေ၊ စောစောက မင်းတောင် မေးနေသေးတယ်လေ၊ ဘာစားမလဲဆိုလား အကင်ဆိုလား”

လပြည့်က ခပ်တည်တည်၊ ဘာမှ မကြားသလို အမူအရာဖြင့် အဝေးကို ငေးနေသည် ။ လင်္ကာရေ... ငါလာခဲ့မယ်။ Tommy ရေမွှေးပုလင်းလေးကို ချစ်ပါ။ ငါ့ကိုလည်း...။

“ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ စားမယ်...စားမယ်၊ ဘိုလ...နင်ငါ့ကို ခုနပြောထားတာလေ၊ အခုစားမယ်၊ ထဟာ သွားဝယ်ဟာ၊ ဟဲ့...ဘိုလ”

ထိပ်ထား၏ အသံပြကြီးကြောင့် လပြည့်အတွေးတွေ “နင်”သွားသ

ည် ။ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏ ဘယ်လိုမှ ရှောင်မရတော့သည့် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း ကြုံနေရပုံမျိုးဖြင့် သူက ထိပ်ထားကို မရဲတရဲကြည့်ကာ...

“ဟို.. နင် .. နင် အခုနကပဲ ပြောတာလေ၊ မစားတော့ဘူးဆိုလားလို့ ၊ ဟိုကောင့်ကိုပဲ လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်ဆို၊ အေး.. . ဟုတ်တယ်.. . ဟုတ်တယ်။ ငါအခုမှ သတိရတယ်၊ နင့်ကိုယ်စား ဒီကောင့်ကို ငါဆုံးမပေးပါ့မယ်ဟာ၊ မပူနဲ့ .. ကဲ”

လပြည့်စကားပင် မဆုံးသေး။ မွေးနီ ဝုန်းကနဲထကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ပြေးဝင်၍ တံခါးကိုပါ ချက်ချလိုက်သံကြားရ၏။ လုံခြုံရေးသတိကြီးလှသော မွေးနီကို သူဘယ်လိုမှ မမီလိုက်ပေ။

“ဟာ.. . နင်ကလည်း အဲဒါ ငါစိတ်တိုနေလို့ ပြောတာကို၊ ဘယ်အတည်ယူလို့ ကောင်းပါ့မလဲ၊ နော်.. . သူရ၊ ဟဲ့.. . ဂျာနယ်လစ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း လွန်စွာတည်ကြည်ခွံငြားလှသော ဂျူရီလူကြီးမင်းများ အလား ရပ်တည်ကြီးလုပ်ကာ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်း ညင်းစွာဖြင့် ညိတ်ပြကြသည် ။ သွားပြီ။ အယူခံမရနိုင်တော့မှန်း တွက်ဆမိသည့်အလျောက် လပြည့်ခမျာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကြေကွဲစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ရပါသည် ။

“ရော့ ရော့ သွားဝယ်ကြ၊ ပွဲတော်တည်ကြ၊ သောက်စားကြ။ ကြပါခင်ဗျာ၊ ဟွန်း... အဲ.. . ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ဖို့ ကြက်တောင်ပံနော်”

လပြည့်အသံကိုတောင် ကြားကြရဲ့ လားမသိ။ ဆောင့်အောင့်ချပေးသော ပိုက်ဆံတွေကို အလှအယက်ကောက်ပြီး သူရကျော်နှင့် ဂျာနယ်လစ်တို့ နှစ်ယောက်သား ခြေကုန်သုတ်သွားကြတော့၏။

ဘာပဲပြောပြော ဒီသူငယ်ချင်းတွေကို လပြည့်ချစ်ပါသည် ။ တစ်
ကောင်ကြွက်ဂေဟာဟု သူငယ်ချင်းများ အမည်ပေးထားသော သူ့အိမ်
လေးထဲမှာ အပေါင်းအသင်းတွေရောက်လာမှ ဆူညံဝေဆာလာတတ်၏
။

သူ့အလုပ်အားချိန်ဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းများကလည်း မပျက်မကွက်
ရောက်လာတတ်ကြသည် ချည်း။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့ လပြည့်အိမ်
က လွတ်လပ်သည် ။ ပြောစရာဆိုလို့ ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက်အတွက်
သာ ရှိသည် ။ သူမက မိန်းကလေးမို့ ညပိုင်းတွင် ဆုံမိသည့်အခါမျိုးမှာ
အတင်းပြန်ခိုင်းရလေ့ရှိပါသည် ။ ထိုအခါများ ၌ သူမက ပေကပ်ကပ်ည
စ်ကျယ်ကျယ်လုပ်ကာ သူတို့ လေးယောက်ကိုလည်း ပွစိပွစိနှင့် ပေါက်
တတ်ကရတွေ ပြောဆိုကျိန်ဆဲရင်းတွေ မပြန်ချင့်ပြန်ချင်ဖြင့် ပြန်သွား
တတ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကလည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ နေလို့ ရသည့်အရာ
မဟုတ်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြူစင်သည် ဆိုပါစေ၊ အကန့်အသတ်
တော့ ရှိနေသေးသည် ။ သို့ရာတွင် လပြည့်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ခင်မင်
မှုကို သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးသူများအားလုံး အကြောင်းသိဖြစ်နေကြပါပြီ။ သူ
တို့ သူငယ်ချင်းသက်တမ်းကလည်း မနည်းတော့။ အထက်တန်းကျောင်း
သားဘဝမှ သည် ဘွဲ့ရသည် အထိ တစ်ခန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်း၊
တစ်မေဂျာတည်းတက်ကာတတွဲတွဲ တွဲလာကြသူတွေဖြစ်လေသည် ။

“အောင်မာ . . အောင်မာ . . အစားအသောက်သံကြားတော့ ရောက်
လာပါပြီတော်၊ ဟဲ့ကောင် ဘိုလ . . နင်ထိုးမလို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဖုတ်ပြီ
တ္တာကို နာနာလေးလုပ်စမ်း”

“မပြီးသေးဘူးလား အမေ . . အဲ . . ဟဲဟဲ၊ ငါ့အမေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်လို့

ပြောမလို့ ပါဟ”

အခုမှ မီးဖိုခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသည့် မွေးနီရုပ်ကပြောင်စပ်စပ်။
ထိပ်ထားက အမေ . . ဆိုသည့်အသံကြားလိုက်သည် နှင့် ဒေါသက ငယ်
ထိပ်ရောက်နေပုံပင်။ လပြည့်ဘေးမှာ မွေးနီက ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ထိ
ပ်ထားကိုကြည့်ပြီး. . . .

“ကျေပြီလေ၊ နင့်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီ မဟုတ်လား၊ နော် . . ဘိုလ၊ ငါ
ကို ထိုးစရာမလိုတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ထိပ်ထားက မဲ့ရွဲ့ကာ ပြန်ပြော၏။

“နင် ဝယ်ကျွေးတာမို့လို့ လား မွေးနီစုတ်ရဲ့ ၊ နင်နော်. . .ငါ့ကို ထပ်မ
စနဲ့ တော့၊ ဒီမှာ ဘိုလကောင်မလေးအကြောင်း မေးမလို့ ဟာတောင် ဘ
ယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

လပြည့်ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျ
က်သာ ရယ်နေလိုက်တော့၏။

“ငါ့ကောင်မလေးအကြောင်းဟုတ်လား၊ နင်က ဘာတွေထပ်သိချင်
နေရတာလဲ၊ နင်ပြောသလို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ ဆိုတာကလည်း ဘ
ယ်လိုလုပ်လွယ်ဦးမှာ လဲဟ . .၊ နင်လည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ”

စကားလမ်းကြောင်းက ပြောင်းသွားသည် မို့ မွေးနီရော၊ ထိပ်ထားပါ
ငြိမ်ကျသွားကြသည် ။ နောက်တာပြောင်တာတွေ မလုပ်ကြတော့ဘဲ အ
တည်ဆွေးနွေးပြောဆိုဖို့ စိတ်ပါလာကြပုံရ၏။ မွေးနီက အားတက်သ
ရောလေသံဖြင့် လပြည့်ကို လှမ်းပြောပြန်သည် ။

“ဘိုလ . . မင်းမွေးနေ့ပွဲဆိုပြီး ဖိတ်ပါလား၊ ဒါမှ မဟုတ်မင်းဦးလေး
တစ်ယောက် နာရေးဆိုပြီတော့. . ”

“တော်စမ်းပါ မွေးနီရာ၊ ကျက်သရေတုံးလိုက်တာ၊ နင့်ကြီးတော်ကြီး နာရေးပါလား”

လပြည့်၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် မွေးနီဇော်ပု၍ ငြိမ်သက်သွား၏။ ထိပ်ထားကတော့ မွေးနီမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အူတက်မ တတ်ရယ်နေပြန်လေသည်။

“ကဲပါ.. .. လပြည့်ရယ်၊ အဲဒါကို ငါ့တာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ နင် ဒီ ကောင်တွေကိုတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တိုင်ပင်မနေနဲ့ အလကားဖွတ် ကျားတွေ”

“နင်လည်း ဖွတ်ထားပဲ ထိပ်ကျားရဲ့ ၊ အဲ. . . မှားကုန်ပြီ၊ နင်လည်း ထိ ပ်ထားပဲ ဖွတ်ကျားရဲ့ . . . ဟာ . . . ကျွတ်”

မွေးနီတစ်ယောက် သူ့ပါးစပ်နှင့်သူ တိုင်ပတ်နေသည် ကို နားထောင် ရင်း လပြည့်ရော ထိပ်ထားပါ အားရပါးရပြီးရယ်မိကြတော့သည်။

သိပ်မကြာမီမှာ ဂျာနယ်လစ်တို့ နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြ၏။ စားရင်းသောက်ရင်း သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ငြင်းကြခုန်ကြ ၊ ရယ်ကြ မောကြရှိနေတာမို့ လပြည့်၏ တစ်ကောင်ကြွက်ဂေဟာလေးမှာ ဆူညံပွ က်လောရိုက်နေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ သူတို့ ထဲမှာ အအေးဆေးဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော သူရ ကျော်က လပြည့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။ သူရကျော်တစ်ယောက် ကတော့ ထူးထူးခြားခြားပင်။ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် တည်ငြိမ်၍ စကားနည်းသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အပေါင်းအသင်းတွေစုံပြီဆိုလျှင် တော့ သူလည်း အနည်းငယ် ဖောက် လာလေ့ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ဘိုလ၊ ခေတ်လင်္ကာက ရည်စားမရှိသေးတာ သေချာ

ရဲ့ လား”

မွေးနီက မခံမရပ်နိုင်သလို အမူအရာဖြင့် ကြားဖြတ်ဝင်ဖြေသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် သူရ၊ ငါကိုယ်တိုင် စုံစမ်းပေးထားတာကွ၊ နားလည်လား ၊ လုံးဝမရှိဘူး၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ငါ့အသိကောင်မလေးနှစ်ယောက်တောင် ရှိတာ၊ သူတို့ က ငါ့ကို...”

“အရမ်းခင်ကြတာ၊ ကိုကြီးဥက္ကာ. . ကိုကြီးဥက္ကာ .. ကိုကြီးဥက္ကာဆိုပြီးတော့ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ နင်ပြောတာ အခါငါးသိန်းလောက်ရှိနေပြီ..ဟင်း”

မွေးနီ၏ အမည်ရင်းက ဥက္ကာဖြစ်သည်။ ။ ထိပ်ထားက မွေးနီစကားကို ဝင်လုပြောကာ အမူအရာပါ လုပ်ပြလိုက်သေး၏။ လပြည့်က ကြက်တောင်ပံတစ်ဖက်ကိုဝါးရင်း...

“ထားပါကွာ၊ ရည်စားရှိရှိ မရှိရှိ ငါကတော့ နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ရဲဘော်.. ဆက်လုပ်”

မွေးနီက အာပြကြီးဖြင့် ထအော်၍ အမေဂျမ်းလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ငါးအူချောင်းကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲလုပြီး ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့် လိုက်လေသည်။ ။

“ဟဲ့. . ငတ်ကြီးကျတစ္ဆေ အောက်တန်းစားကောင် ၊ ငါ့လက်ထဲက ဟာကိုမှ လုရသလား၊ ဟဲ့. . ဟိုမှာ ရှိနေသေးတာကို၊ နင်နော် မွေးနီ၊ ပြိတ္တာခေါင်ချုပ်ကောင် ၊ လင်းတမွေးကျွတ်ကောင် ”

ထိပ်ထားမှာ အားရပါးရဆဲနေတော့၏။ လပြည့်မှာ တော့ မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးထိုင်ကာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်ဆဲ။

ခေတ်လင်္ကာနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ အရေး သူကြံစည်ရဦးမည်။
သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိလှပါ။ သူ့ရောင်းရင်းတွေလည်း အနားမှာ ဝန်းရံလျ
က်ရှိနေသည် ပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအနားသို့ တစ်လှမ်းစီ တိုးဝင်မိ
ချေပြီ။ လင်္ကာရေ. . .ကိုယ့်အတွက် မင်းနှလုံးသားကိုသာ အဆင်သင့်ပြင်
ထားလိုက်ပေတော့. . .။

★